

РЕШЕНИЕ

№ 654

гр. Стара Загора, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VII-МИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Жеков

при участието на секретаря Маргарита Огн. Н.а
като разгледа докладваното от Свилен Жеков Гражданско дело №
20215530104991 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Ищецът ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД твърди, че на
26.05.2021г. автомобил Фолксваген Пасат, с рег. № ..., собственост на
„Уникредит лизинг“ ЕАД и управляван от водача Р. Р. Т., при движение по
второкласен републикански път II-66 в посока от гр. Стара Загора към гр.
Нова Загора, на около 50 метра преди разклона за село Оряховица, Община
Стара Загора попаднал в несигнализирана и небезопасна дупка в пътното
платно, при което настъпили повреди по автомобила - била увредена задна
дясна гума.

Второкласен републикански път II-66 в посока от гр. Стара Загора към
гр. Нова Загора в участъка преди разклона за село Оряховица, община Стара
Загора, намиращ се в област Стара Загора, община Стара Загора бил част от
републиканската пътна мрежа и съгласно чл. 30, ал.1 от Закона за пътищата
се стопанисвал от Агенция „Пътна инфраструктура“ гр.София, чрез
специализираното звено на агенцията - „Областно пътно управление” - Стара

Загора.

Собственикът на увредения автомобил Фолксваген Пасат, с рег. № ... - „Уникредит лизинг“ ЕАД имал сключен договор за имуществена застраховка „пълно каско“ със ЗАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, гр. София, за което е била издадена полица № 4704210100000902, валидна за периода 12.04.2021 г. - 11.04.2022 г. Във връзка със сключената застраховка „пълно каско“ за увредения автомобил, от страна на водача Р. Р. Т. е постъпило заявление от 26.05.2021 г. за изплащане на застрахователно обезщетение. Тъй като, според чл. 6, т. 4 от Наредба № 1341 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при ПТП и реда за информиране между МВР, КФН и Информационния център към Гаранционния фонд /Обн. ДВ бр.8 от 30.01.2009 г./ не се посещавали от органите на МВР и не се съставяли документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, водачът Р. Р. Т. и свидетелят на ПТП ЯНК. Р. Р. подписали декларация пред застрахователя за настъпването на застрахователното събитие. Във връзка с постъпилото заявление за изплащане на застрахователно обезщетение, от страна на ищеца бил изготвен опис на претенция № 50-05040-00758/21 от 26.05.2021 г., според който била повредена гума задна дясна Мишелин 215/60/16, която била за подмяна. Съгласно изготвените от застрахователя опис-заключение по претенция № 50-05040-00758/31.05.2021 г. и доклад по щета № 470421212125489 от 01.06.2021 г., определеното застрахователно обезщетение било в размер на 165,41 лв. и същото било изплатено на Р. Р. Т. с преводно нареждане от 02.06.2021 г.

При тези обстоятелства за ищеца възникнало регресно вземане по чл. 410, ал. 1, т. 3 КЗ, във връзка с чл. 50 ЗЗД срещу лицето, под чийто надзор се намира пътния участък, на който е станало ПТП - специализираното звено „Областно пътно управление“ - Стара Загора на Агенция „Пътна инфраструктура“. С регресна покана изх. № Л 03578/13.07.2021 г., връчена с обратна разписка на 16.07.2021 г., „Областно пътно управление“ - Стара Загора на Агенция „Пътна инфраструктура“ било поканено да плати горната сума. В отговор било получено писмо изх. № 53-00-1574/24.08.2021 г., с което е отказано плащане.

Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата 165,41 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение по щета №

470421212125489 за нанесени от ответника имуществени вреди на трето застраховано лице, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът заема позиция за неоснователност на иска. Оспорва настъпването на ПТП, неговият механизъм, причината за настъпилите вреди, както вида и размера на претендираните имуществени вреди. Механизмът и обстоятелствата на настъпване на ПТП не бил изяснен в достатъчна степен нито в претенцията на водача, материализирана в заявлението му към застрахователя за изплащане на застрахователно обезщетение, нито в исковата молба.

Водачът на застрахования при ищеца автомобил не бил уведомил органите на МВР - Пътна полиция след настъпване на произшествието и не е бил издаден протокол за ПТП съгласно ЗДвП и изискванията на застрахователя съобразно Общите условия по застраховка Каско Стандарт.

Представените от ищцовото дружество частни писмени документи нямали обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което на основание чл. 193, ал. 1 ГПК заявява, че оспорва истинността на представената по делото Декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица „Каско Стандарт“ относно изложеното в нея, че на 50 м. преди разклона за с. Оряховица е имало дупка, че застрахованият автомобил е попаднал в тази дупка и че в резултат на попадането в тази дупка на автомобила са нанесени материални щети — спукана задна дясна гума. Оспорва истинността на същата и относно изложеното в нея, че посоченото лице ЯНК. Р. Р. е присъствало на ПТП. Възразява срещу твърдението, че на пътното платно в този участък е имало такава дупка и срещу твърдението, че посочените вреди са причинени по описания в исковата молба начин. Отделно, не било посочено точното място на разположение на дупката върху пътното платно и нейните размери. Оспорва истинността на представеното по делото Заявление за изплащане на застрахователно обезщетение от 26.05.2021 г. относно изложените в раздел Д Данни за събитието и стойността на претендираните щети, включващи подмяна на детайли и материали на стойност 159,01 лв. и демонтаж и монтаж на стойност 6,40 лв., посочени в Опис-заключение по претенция № 50-05040-00758/21/26.05.2021 г.

Ищецът не бил извършил самостоятелна проверка преди да направи

плащане по заведената щета и не наложил представянето на документи от застрахования съобразно изискванията, които е определил в Раздел „Каско“ от Общите условия по застраховка Каско Стандарт. Застрахователят следвало да провери дали вредите се дължат на умишлени действия от страна на застрахованото лице, както и дали са резултат от друга повреда и се изключва застрахователното покритие. Същият не е извършил проверка за установяване на обстоятелствата около възникване на застрахователното събитие, водачът не е бил тестван за употреба на алкохол или други упойващи вещества. Липсвал снимков материал, изготвен от длъжностното лице с оглед разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1-167 от 24.10.2002 г. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с МПС.

Счита, че основна вина за настъпване на произшествието имал водачът на лекия автомобил. Предвид равнинността на процесния участък от пътя, ако се е движел с позволената от закона скорост за такъв клас път и съобразена с конкретните условия, водачът е следвало да забележи наличието на неравност на пътя и да предприеме необходимото, за да я избегне. Съобразно законово вмененото си задължение водачът е трябвало при избиране скоростта на движението да се съобрази с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. Счита, че е било налице неспазване на правилата на чл. 20 от Закона движението по пътищата. Движението било осъществявано със скорост и по начин, които не са позволявали на водача да владее автомобила си, да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението. Във връзка с така изложените доводи, прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Отделно от това щетата, за която било изплатено застрахователното обезщетение не представлявало покрит застрахователен риск. Кои са покритите рискове било посочено в глава Втора на раздел „Каско“ от общите условия по застраховка Каско Стандарт. Съгласно тях, по клаузата „Пълно Каско“ се покриват щети, причинени от застрахователно събитие, посочено в клауза Пожар, Природни бедствия, ПТП и Злоумишлени действия, както и

допълнително покрити рискове: кражба или грабеж, противозаконно отнемане с цел ползване, палеж или взривяване, посочени на стр. 6 от Общите условия. Обезщетяване за щети по гуми било посочено в клауза Пожар. Природни бедствия, ПТП и Злоумишлени действия и се отнасяли до срязване или пробиване на гуми вследствие злоумишлени действия на трети лица. /стр. 6 от ОУ/. Следователно, застраховката, макар и имуществена, не покривала всички възможни имуществени вреди на застрахованото МПС, а само вредите, причинени от конкретно изброени събития в Глава втора-Покрити рискове и изключения. При това положение, причинените повреди по гумите на автомобила в процесния случай не би следвало да бъдат обезщетявани, съответно изплащането им от застрахователя е било по негова преценка и за това не следвало да носи отговорност ответника.

Моли за отхвърляне на иска.

Старозагорски районен съд, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация по чл. 410, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането вр. чл. 49 от Закона за задълженията и договорите. Налице е и възражение на ответника за съпричиняване на вредите /чл. 51, ал. 2 ЗЗД/, изразяващо се в управляването на увредения автомобил с неразрешена скорост /чл. 21 ЗДвП/.

От застрахователна полица № 4704210100000902/16.02.2021 г. /л. 4 от делото/ се установява, че по отношение на описания в исковата молба лек автомобил е била сключена застраховка „Каско Стандарт“ между ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ и собственика му „Уникредит Лизинг“ ЕАД“ с ползвател и застраховащ Р. Р. Т. с валидност от 12.04.2021 г. до 11.04.2022 г.

С писмена декларация /л. 6 от делото/ Р.Т. е уведомил ищцовото дружество за посоченото в исковата молба и описано по-горе ПТП, както и за нанесените на автомобила материални щети.

По делото са представени и заявление от 26.05.2021 г. от собственика на увредения автомобил до ищцовото дружество /л. 5 от делото/, както и изготвени в тази връзка опис на претенция и опис-заключение на претенция

№№ 50-05040-00758/21/26.05.2021 г. /л. 7-8 от делото/.

С доклад по щета № 470421212125489/01.06.2021 г. е предложено да се изплати обезщетение в размер на 165,41 лв. на „Уникредит Лизинг“ ЕАД“ което е направено с платежно нареждане на 02.06.2021 г. /л. 10 от делото/.

С регресна покана изх. № 03578/13.07.2021 г., получена от ответника на 16.07.2021 г. съгласно известие за доставяне № ИД PS 1000 047118 К, ищецът го е поканил да му възстанови по посочена банкова сметка в „Банка ДСК“ АД 165,41 лв., като ответникът е отказал /писмо от 26.08.2021 г., л. 12 от делото/.

По делото са представени и Общи условия за застраховка „Каско Стандарт“ /л. 21-28 от делото/.

Постъпило е и писмо от 19.05.2022 г. от ответника по делото за наличието на пътни знаци в района на ПТП /л. 61 от делото/.

Изслушаният по делото свидетел Р. Р. Т. потвърждава, че през месец май 2021 г. управлявал процесния автомобил и около 50 метра преди разклона за с. Оряховица в посока гр. Нова Загора попаднал в дупка, като при това се спукала задна дясна гума. В автомобила се намирал и св. Я.Р.. Свидетелят изяснява, че в района имало много дупки, не можел да избегне всички /вкл. процесната/ поради наличието на насрещно движение и районът не бил обозначен със знаци за ремонт или дупки. Свидетелят сменил гумата с резервната и продължил пътя си. Свидетелят уведомил застрахователя за събитието на същия или следващия ден като обезщетението му е била заплатено. Предполага, че се е движил с позволената скорост от около 80-90 км/час, като не си спомня в района да е имало знаци ограничаващи скоростта на движение. Не се е връщал да оглежда дупката, тъй като в района има много такива.

По делото е разпитан и св. Я.Р., който сочи, че през месец май 2021 г. пътувал заедно със св. Т. в посока гр. Нова Загора, като в участък преди разклона за с. Оряховица с концентрация на много дупки лекият автомобил минал през дупките и се спукала задна дясна гума. Имало насрещно движение и водачът на автомобила не успял да избегне дупките. Сменили гумата и продължили пътя си. Свидетелят не си спомня в участъка да е имало знаци за ограничаване на скоростта, по негов спомен автомобилът се е движел със 70-80 км/час.

Двамата свидетели посочиха каква част от декларацията /л. 6 от делото/ е написана и подписана от тях.

В обобщение - от показанията на свидетелите Р.Т. и Я.Р. се установява настъпването на процесното ПТП по описания в исковата молба начин. Настоящият съд счита, че следва да се кредитират показанията на разпитаните свидетели, тъй като са последователни и логични, резултат са на непосредствени и лични възприятия, кореспондират на събраните по делото писмени доказателства, а и не се опровергават от други такива.

От заключението съдебно-автотехническата експертиза, което следва да се кредитира изцяло като компетентно, обосновано и неоспорено от страните, се установява, че вероятният механизъм на ПТП е преминаване на лекия автомобил „Фолксваген Пасат“, с рег. № ... със задна дясна гума през дупка на пътното платно, като увреждането му се е изразявало в спукана задна дясна гума. В случая е налице причинно-следствена връзка между описаното в исковата молба ПТП и настъпилите щети по автомобила, като техният размер към датата на процесното ПТП по средни пазарни цени възлиза на 165,41 лв. Според вещото лице твърдяната щета би могла да се получи при попадане в дупка, както е описано в исковата молба. По въпрос № 5 към експертизата в.л. дава следния отговор – от една страна експертът намира, че при настъпване на ПТП е технически невъзможно автомобилът да се е движил с посочената от свидетелите скорост /като и двамата свидетели не бяха категорични за скоростта, а и имаше разлика в посочената от тях скорост/. Подробни съображения от техническа гледна точка по отношение на скоростта са изложени в експертизата. От друга страна в.л. изяснява, че дори да се приеме, че е налице превишена скорост с 20-30 км/ час над разрешената в участъка от 60 км/час дори при движение с 60 км/час не би могло да се счита, че при преминаване в дупката гумата не би се спукала – „скорост от 60 км/час е достатъчно висока за да се получи разкъсване на платовете от основата на гумата при удара ѝ в насрещния ръб на дупката“ /цит. заключение/. Не може да се даде и заключение, че водачът на лекия автомобил е можел да избегне процесната дупка, респ. ПТП поради обстоятелството, че в района на ПТП са били налични множество дупки. Затова експертът приема, че и при движение с 60 км/час водачът не е имал техническа възможност да предотврати процесното ПТП.

В о.с.з. в.л. потвърждава своите изводи като още веднъж уточнява, че ако автомобилът се е движел със скорост 60 км/ч, не може да се каже със сигурност, че е можел да избегне дупката, тъй като има данни по делото, че е имало серия от дупки, като при серия от дупки шансът да се избегне е нищожен. Отново сочи, че при скорост 60 км/ч е достатъчно да гръмне гумата и изяснява, че най-вероятно автомобилът се е движел с опит да избегне дупките, на зиг-заг. Поради това едва ли скоростта е била 80-90 км/ч, като от техническа гледна точка сочи, че най-вероятно свидетелите, предвид изминалия период от време, са се заблудили за скоростта. Във всички случаи скоростта е била над 45-50 км/ч, но горната граница счита, че е била под 70 км/ч. Иначе криволичейки със скорост над 70 км/ч би довело до загуба на напречна устойчивост и би имало други последици. Следвало да се има предвид, че автомобилът се е движел на зиг-заг в собствената си лента, която е по-широка от автомобила и му позволява да се движи на заг-заг без да напуска лентата.

При така установената фактическа обстановка настоящият съд прави следните правни изводи:

В случая се твърди наличие на гаранционно - обезпечителна отговорност на Агенция „Пътна инфраструктура“, гр.София по чл. 49 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 49 ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Това е отговорност на юридическите лица за противоправни и виновни действия или бездействия на техни длъжностни лица при или по повод изпълнение на възложена работа. Отговорността е гаранционно - обезпечителна, възложителят не отговаря заради своя вина, а заради вината на свои работници или служители, на които е възложил работа.

Фактическият състав, от който възниква имуществената регресна отговорност на причинителя на увреждането за възстановяване на платеното от застрахователя обезщетение, обхваща следните материални предпоставки /юридически факта/: 1/ наличието валиден договор за имуществено застраховане „Автокаско“, 2/ настъпване на застрахователно събитие – ПТП в срока покрие на договора 3/ причинени щети на застрахования автомобил, 4/ причинна връзка между настъпилото ПТП и причинените щети, 5/ изпълнение на задължението за заплащане на застрахователно обезщетение от

ищеца в размер на 165,41 лв.

Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане и възраженията си за съпричиняване.

Следва да се посочи, че страните не спорят, че път II-66 гр. Стара Загора - гр.Нова Загора е път от второкласната републиканска пътна мрежа. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Закона за пътищата, републиканските пътища са изключителна държавна собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал.1, т.1 ЗП републиканските пътища се управляват от Агенция „Пътна инфраструктура“, която е юридическо лице - второстепен разпоредител с бюджетни кредити /чл. 2, ал.1 от Правилник за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция „Пътна инфраструктура“/. Съгласно разпоредбите на чл. 29 и чл. 30 ЗП Фонд „Републиканска пътна инфраструктура“ поддържа републиканските пътища съобразно транспортното им значение, изискванията на движението и опазването на околната среда, както и осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища. Поддържането на пътищата съгл. т.14 от ДР на ЗП е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническа отчетност на пътищата, а чл. 75, ал. 3 ЗУТ въвежда изискването транспортната техническа инфраструктура да осигурява най-добри условия за удобен, безопасен и икономичен транспорт на пътници и товари и за достъпност на лица с увреждания, при опазване на околната среда. Освен това разпоредбата на чл. 3, ал.1 ЗДвП изисква лицата, които стопанисват пътищата да ги поддържат изправни с необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, организират движението по тях така, че да осигурят условия за бързо и сигурно придвижване и за опазване на околната среда от наднормен шум и от замърсяване от моторните превозни средства. С оглед собствеността на пътя, цитираните изисквания следва да се осигурят от Агенция „Пътна инфраструктура“ чрез съответните длъжностни лица. В случая безспорно е установено, че по път II-66 гр. Стара Загора - гр. Нова Загора - път от второкласната републиканска пътна мрежа, е била налице дупка на пътното платно /освен процесната и множество дупки/ - небезопасена и необозначена, затрудняваща движението на превозни

средства, като по този начин е налице неизпълнение на задълженията, произтичащи от закона - чл. 29 и чл. 30 от ЗП и чл. 75, ал.3 ЗУТ. В разпоредбата на чл. 167, ал. 1 ЗДвП е предвидено задължение на лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Дупката по пътното платно представлява „препятствие на пътя“ по смисъла на § 1, т. 19 от ППЗДвП, тъй като нарушава целостта на пътното покритие и създава опасност на движението. Не се установи наличие на поставени по пътя знаци, означаващи наличие на неравности на пътното платно. За ангажиране на отговорността на Агенция „Пътна инфраструктура“, гр.София по чл. 49 от ЗЗД е достатъчно да се установи виновно неизпълнение от страна на нейни длъжностни лица на нормативно установеното задължение за поддръжка на пътя и осигуряване на най-добри условия за удобен и безопасен транспорт. Не е необходимо да се установи точно кой от служителите е виновно лице. Достатъчно е установяване въобще виновно поведение на служители, без да се разграничава поведението на всеки служител. В случая е налице виновно неизпълнение на нормативно вменени задължения, т.е. бездействие. Съгласно чл. 45, ал.2 ЗЗД вината на съответното длъжностно лице се предполага до доказване на противното, а такова обратно доказване не е извършено. От изложеното следва, че Агенция „Пътна инфраструктура“ не е изпълнила вмененото си по закон задължение за поддръжка и ремонт на републиканските пътища, като бездействието на служителите, натоварени със задачата да сигнализират препятствията по пътя и да ги отстраняват, за да обезпечават безопасността на движението, е станало причина за настъпване на вредите по процесното МПС.

В настоящия случай не се спори, а и от представените застрахователна полица № 4704210100000902/16.02.2021 г. и платежно нареждане от 02.06.2021 г. се установява, че към датата на ПТП увреденият лек автомобил „Фолксваген Пасат“, с рег. № ... е бил застрахован в ищцовото дружество и че след него последното е изплатило на собственика застрахователно обезщетение в размер на 165,41 лв. При това положение следва да се приеме, че е налице валидно основание за суброгиране на ищеца в правата на увредения. Възражението на ответника в отговора на исковата молба за липса на основание за плащане на тази сума, тъй като „спукана гума“ при попадане на автомобила в дупка не представлявала покрит риск, е **неоснователно**. В

тази връзка следва да се има предвид, че ПТП е предвидено като покрит застрахователен риск и включено в клаузата „Пожар, природни бедствия и ПТП на МПС“ към Общите условия /стр. 21-28 от делото/, неразделна част от процесния застрахователен договор /вж. стр. 6 от ОУ/. Съгласно дадената в т. 2 дефиниция „ПТП“ е събитие възникнало в процеса на движение на ППС и е предизвикало негова повреда или други материални щети. Попадането на автомобила в дупка на пътното платно е именно внезапно сблъскване в неподвижен обект на пътното платно, какъвто представлява всяка дупка - събитие по време на движение, поради което то се явява покрит застрахователен риск. На стр. 7 от ОУ са изброени изключенията, при наличие на които не се изплаща застрахователно обезщетение и повреда като процесната /спукана гума вследствие на попадане в дупка/ не е изброена в тези изключения. Такава повреда не е посочена и в общите изключения /вж. стр. 2-3 от ОУ/. Ето защо ищецът напълно правомерно е обезщетил застрахованото лице.

На следващо място, настъпването на застрахователното събитие, вкл. и мястото на ПТП е безспорно установено чрез събраните гласни, писмени доказателства, вкл. заключението на назначената съдебно-техническа експертиза и всички възражения на ответника в тази връзка са неоснователни. Свидетелите по делото установиха, че на датата на настъпване на застрахователното събитие преди разклона за с. Оряховица е имало множество дупки, като лекият автомобил е попаднал в една от тях и вследствие на това е била спукана задна дясна гума. Потвърдиха, че те са изготвили декларацията за настъпване на застрахователното събитие и по-важно те са я подписали. А както е известно авторството на изявлението принадлежи на подписалия това изявление, като е без значение кой е изготвил текста. Изнесеното от свидетелите се потвърди изцяло от заключението на съдебно-техническата експертиза. Поради това от съвкупния анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и от приетото заключение на съдебно-автотехническата експертиза се установява по категоричен начин, че е осъществен описаният в исковата молба деликт. В тази връзка съдът ценни най-вече ангажираните преки доказателствени средства за обстоятелствата, при които е бил увреден застрахования при ищеца автомобил. Кредитираните показания на свидетелите Р.Т. и Я.Р. - водач и пътник в автомобила по време на процесното ПТП, съответстват на

приетото експертно заключение, а при съпоставката им се стига до същия еднозначен извод за причините за настъпването на произшествието и наличието на причинно-следствена връзка между него и претендираните имуществени вреди. Произходът на установената дупка на пътната настилка е ирелевантен за ангажиране на деликтната отговорност, тъй като ЗП предвижда общо и абстрактно задължение на ответника да поддържа републиканските пътища, без значение под въздействие на какви фактори е настъпила частичната им негодност за осигуряване на безопасен пътен трафик. В заключение следва да се посочи, че по делото е установено, че на 26.05.2021 г. е настъпило ПТП с материални щети в резултат от пропадане на лек автомобил „Фолксваген Пасат“, с рег. № ... в дупка, находяща се на път II-66 гр. Стара Загора - гр. Нова Загора II-76. Следва да се посочи още, че в Общите условия на застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ е предвиден ред за уведомяване и доказване на настъпило застрахователно събитие, като при щети по гумите и джантите на автомобила в резултат на преминаване през дупки и неравности на пътното платно е необходимо представяне на писмени свидетелски показания на лице, различно от застрахования или упълномощения водач на МПС. Тези изисквания са изпълнени чрез писмените декларации на св. Т. който е управлявал автомобила по време на произшествието, и св. Р. – непосредствен очевидец на ПТП. Посредством разпита на тези лица като свидетели по делото се изясняват обстоятелствата относно времето, мястото и начина на реализиране на ПТП.

От събраните по делото доказателства, в т.ч. и заключението на вещото лице, безспорно се установява причинната връзка между противоправното бездействие на служителите на Агенция „Пътна инфраструктура“ и вредоносния резултат - настъпило ПТП с материални щети. По безспорен начин е установено, че причината за ПТП е преминаването на процесния автомобил „Фолксваген Пасат“, с рег. № ... през дупка на пътното платно, а тя е резултат от виновното неизпълнение на нормативно установените задължения от страна на служители на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Във връзка с вида и размера на причинените вреди от ищеца са представени опис на претенция и опис-заключение на претенция, които са частни свидетелстващи документи, обективизиращи изгодни за техния издател факти, но тяхното осъществяване в случая следва да се приеме за установено

по несъмнен начин с оглед показанията на разпитаните свидетели и заключението на съдебно-автотехническата експертиза, както и поради липса на други доказателства, които да ги опровергават. Следва да се вземе предвид и че при изчисляване размера на обезщетението не трябва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност /така напр. **решение № 79/02.07.2009 г. на ВКС по т.д. № 156/2009 г., I т.о., решение № 6/02.02.2011 г. на ВКС по т.д. № 293/2010 г., I т.о. и др./**. Поради това неоснователно се явява и възражението на ответника относно размера на вредите, тъй като заключението на експертизата установи вреда от 165,41 лв., като настоящият съд приема, че тази сума представлява размера на щетата под формата на претърпяна загуба, която е пряка и непосредствена последица от увреждането, подлежаща на обезщетяване от Агенция „Пътна инфраструктура“, гр.София на основание чл. 49 от ЗЗД.

По отношение на възражението за несъставен протокол за ПТП следва да се посочи, че това възражение също е неоснователно, тъй като в случая действително не е съставен протокол за ПТП, **но такъв не е бил задължителен с оглед разпоредбата на чл. 125 от Закона за движението по пътищата**. Касае се за републикански път по смисъла чл. 3, ал. 2 от Закона за пътищата /ЗП/ и като такъв е публична държавна собственост по силата на чл. 8, ал. 2 от с.з. Съгласно чл. 14, ал. 2 от Закона за държавната собственост имотите и вещите - държавна собственост, се управляват в съответствие с предназначението им за нуждите, за които са предоставени, с грижата на добър стопанин, а управлението, ремонтът и поддържането на републиканските пътища се осъществяват от Агенция „Пътна инфраструктура“ - чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 1 ЗП. Съгласно чл. 22, ал. 2 ЗП тя осъществява своята дейност чрез централна администрация и чрез специализирани звена: областни пътни управления и Централен институт на пътните технологии, национални и европейски норми и стандарти. В чл. 167, ал. 1, изр. 1 ЗДвП е вменено на лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Несъмнено установената дупка на пътното платно представлява „препятствие на пътя“ по смисъла на § 1, т. 19 от ППЗДвП, тъй като нарушава целостта на пътното покритие и създава опасност на движението. Ето защо и доколкото същата не

е била обезопасена с нарочен пътен знак пред нея или по друг начин, ответникът не е изпълнил свои законово уредени задължения, т.е. налице е противоправно бездействие на неговите служители, респ. работници, натоварени с ремонта и поддържането на републиканските пътища. Тук е уместно да се отбележи и че Агенция „Пътна инфраструктура“ като юридическо лице осъществява действия, респ. бездействия, чрез натоварени от нея лица, като същата отговаря за причинените от тези лица вреди при и по повод изпълнението на възложената им работа. В случая бездействието на натоварените от Агенция „Пътна инфраструктура“ лица по аргумент на чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презюмира да е виновно.

Освен това **по въпроса за липсата на съставен протокол за ПТП** следва да се съобрази регламентацията в Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд. В чл. 6, т. 4 от наредбата е предвидено, че не се посещават от органите на МВР – „Пътна полиция“ и не се съставят документи при ПТП с настъпили повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход. При процесното ПТП е участвал само увреденият автомобил, като от събраните по делото доказателства се установява, че се е придвижил на собствен ход, с оглед на което не е налице визираното в посочената разпоредба изключение. Следователно не е било необходимо местопроизшествието да се посети от органите на МВР и да се състави протокол, което обяснява и липсата на уведомяване на представители на ОПУ – Стара Загора за възникналото ПТП поради влошено технико-експлоатационно състояние на пътя /така и **решение № 214/05.06.2019 г. на Хасковски окръжен съд по в.гр.д. № 245/2019 г./**.

Възраженията на ответника за умишлено причиняване на вредата от страна на застрахованото лице, повреда, в т.ч. и за съмнение относно употреба на алкохол от водача, не могат да бъдат споделени, тъй като същият не ангажира никакви доказателства в тяхна подкрепа. Ето защо съобразно правилото за разпределение на доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК следва да се приеме, че тези факти не са доказани по делото, а оттам и че не са се осъществили в обективната действителност. А щом фактите не са се

осъществили, не могат да възникнат и техните правни последици.

В обобщение следва да се посочи, че в настоящия случай, ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД доказва всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника. От представената и неоспорена застрахователна полица се установи съществуването на валидно застрахователно правоотношение между „Уникредит лизинг“ ЕАД., собственик на увреденото МПС и ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ по застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ към датата на настъпването на застрахователното събитие. От представеното платежно нареждане се установи, че застрахователното обезщетение по застраховката е изплатено на увреденото лице. Налице е причинна връзка между преминаване на автомобила през описаната дупка на пътното платно и нанесените щети. Този извод е съобразен със заключението на вещото лице, че при управление на лекия автомобил със съобразена скорост е възможно настъпване именно на щети от описания вид и характер.

При вече установеното настоящият съд следва да разгледа евентуалното възражение на ответника за съпричиняване с правно основание чл. 51, ал. 2 33Д, което е неоснователно по следните съображения:

По обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика – т. 7 от Постановление № 17 от 18. XI. 1963 г., Пленум на ВС. В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 33Д, обективизирана в **решение № 45/15.04.2009 г. на ВКС по т.д. № 525/2008 г., II т. о., решение № 159/24.11.2010 г. на ВКС по т. д. № 1117/2009 г., II т. о., решение № 206/12.03.2010 г. на ВКС по т.д. № 35/2009 г., II т.о., решение № 58/29.04.2011 г. на ВКС по т.д. № 623/2011 г., II т.о., решение № 59/10.06.2011 г. на ВКС по т.д. № 286/2010 г., I т.о., решение № 153/31.10.2011 г. на ВКС по т.д. № 971/2010 г., решение № 169/28.02.2012 г. на ВКС по т.д. № 762/2010 г., II т.о., решение № 54/22.05.2012 г. на ВКС по т.д. № 316/2011 г., II т.о. и др.,** Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 33Д е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал. 2 33Д, следва неговото поведение **обективно да е в причинна връзка** с настъпването на

вредите, т. е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на делинквента/ до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, **изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения.** Както в т. 7 на ППВС № 17/63 г., така и в **решение № 154/10.10.2017 г. на ВКС по т.д. № 2317/2016 г., II т.о., решение № 206/12.03.2010 г. на ВКС по т.д. № 35/2009 г., II т.о., решение № 59/10.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 286/2011 г., I т.о., решение № 98/24.06.2013 г. на ВКС по т. д. № 596/2012 г., решение № 169/28.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 762/2010 г., II т.о. и мн. други** е прието, че изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения. Т. е. във всички случаи на предявен иск по чл. 45 ЗЗД срещу делинквента или по чл. 432, ал. 1 КЗ срещу застрахователя съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице.

Освен това, според цитираната съдебна практика, дори безспорните нарушения на ЗДвП от страна на пострадалия, имат значение при преценката на приноса му, само ако се намират в причинна връзка и са допринесли за настъпване на вредоносните последици, тъй като вината на увреденото лице не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, т. е. във всички случаи на предявен иск по чл. 45 ЗЗД срещу делинквента или по чл. 432, ал. 1 КЗ срещу застрахователя съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице.

В постановените решение № 165/26.10.2010 г. на ВКС по т. д. № 93/2010 г., II т.о. и решение № 44/26.03.2013 г. на ВКС по т. д. № 1139/2011

г. на ВКС, II т.о. също е прието, че вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и бездействия са правно ирелевантни за института на съпричиняването. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение, тъй като е необходимо нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, доколкото приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки за настъпване на увреждането. Прието е, че приносът трябва да е конкретен и да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем. Поради това при преценка за съпричиняване следва да се отчита не само факта на извършено от пострадалия нарушение на правилата за движение по пътищата, но и дали нарушенията са в пряка причинна връзка с вредоносния резултат /така решение № 142/07.08.2017 г. на ВКС по т. д. № 3266/2015 г., II т.о., решение № 18/17.09.2018 г. на ВКС по гр.д. № 60304/2016 г. IV г.о., решение № 169/28.02.2012 г. на ВКС по т.д. № 762/2010 г., II т.о./.

Съобразявайки цитираната съдебна практика на ВКС настоящият съд намира **две** самостоятелни основния за неоснователност на възражението за съпричиняване:

1/ От една страна по делото не е установено нарушение на позволената скорост от 60 км/ч. Независимо от показанията на св. Т. и Р. в.л. по експертизата и в обясненията си в о.с.з. сочи, че от техническа гледна точка не е възможно автомобилът да се е движил със скорост от порядъка на 80-90 км/час, тъй като при преминаване през дупката автомобилът е описвал дъга и

поради рязко завиване е щял със сигурност да загуби напречна устойчивост. Този извод е мотивиран от безспорното обстоятелство, че предна дясна гума на автомобила не е била спукана, а при нейно евентуално преминаване през дупката задължително е било предната дясна гума да се спуска поради нейното натоварване с двигателя на автомобила. Отделно от това от доказателствата по делото /гласни и експертиза/ се установява, че в пътния участък са били налице множество дупки, като с оглед на обстоятелството, че е била увредена само задната дясна гума на автомобила следва извода, че водачът на лекия автомобил дори е полагал усилия да избягва дупките.

2/ От друга страна от заключението на вещото лице се изяснява, че и при движение с позволената скорост е напълно възможно причиняването на щетите, а ответникът не установява да са налице основания за необходимост водачът на автомобила да е бил длъжен да избере по-ниска от позволената скорост предвид конкретни пътни условия и следователно не би могло да се приеме, че избраната скорост на движение на увредения автомобил е била несъобразена и с факторите, посочени в чл. 20, ал. 2 ЗДвП. При наличието на несигнализирана дупка на пътното платно, която не би могло да се счита за предвидимо препятствие, водачът на увредения автомобил не е бил длъжен, нито е могъл да предвиди настъпването на произшествието, поради което и не е налице съпричиняване на вредите и следователно липсва основание за частично или пълно изключване на отговорността на ответната страна. Освен това водачът не е наказан по административно-наказателен път за нарушение на ЗДвП, поради което настоящият съд приема, че не е извършил такова. Както се посочи по-горе само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение, тъй като е необходимо нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, доколкото приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки за настъпване на увреждането. Това в случая не само не е налице, но дори в.л. сочи, че и при движение с позволената скорост от 60 км/час отново водачът не е имал възможността да предотврати ПТП и тази скорост е достатъчно висока отново да се получи спукване на гумата на

автомобила.

Следва да се отбележи, още че задължение на ответника е да обозначава и обезопасява дупките на пътя с цел осигуряване на безопасни условия за движение, а не задължение на водачите да знаят въпросните дупки, за да избягват преминаване през тези участъци. Още повече, че по делото се установи, че в участъка са налице множество дупки и не може да се очаква от водачите с риск от настъпване на тежко ПТП да се опитват да избягват тези дупки. Ответникът дори не твърдеше, че по пътя е имало знаци, че пътят е в ремонт, нито че има неравности/дупки на пътното платно.

Настоящото съдебно решение е съобразено и с практиката на Старозагорски окръжен съд по сходни дела срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ обективизирана в решение № 193/01.12.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.гр.д. № 1623/2021 г., решение № 158/19.05.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.гр.д. № 211/2022 г., решение № 38/18.02.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1461/2021 г.,

С оглед изложеното претенцията на застрахователя е основателна и искът следва да се уважи в претендирания размер.

По съдебноделоводните разноски:

Предвид изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените по делото разноски в общ размер на 550,00 лв. за заплатеното в брой адвокатско възнаграждение съобразно договор за правна защита и съдействие от 28.10.2021 г. /л. 15 от настоящото дело/ - с отбелязването в договора е изпълнено изискването на т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г. ОСГТК, за държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК,
Старозагорски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД Агенция „Пътна Инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Македония“ № 3, БУЛСТАТ 000695089 да заплати на

Застрахователно акционерно дружество „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Триадица, пл. “Позитано“ № 5, ЕИК 000694286, сумата от **165,41 лв.** /сто шестдесет и пет лева и четиридесет и една стотинки/, представляваща платено застрахователно обезщетение по щета № 470421212125489 за МПС „Фолксваген Пасат“, с рег. № ... за причинени имуществени вреди от настъпило на 26.05.2021 г. по път II-66 гр. Стара Загора - гр. Нова Загора, на около 50 м. преди разклона за с. Оряховица застрахователно събитие, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба - 02.11.2021 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Агенция „Пътна Инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Македония“ № 3, БУЛСТАТ 000695089 да заплати на Застрахователно акционерно дружество „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Триадица, пл. “Позитано“ № 5, ЕИК 000694286 сумата от общо **550,00 лв.** /петстотин и петдесет лева/ разноси по делото – 50,00 лв. за държавна такса, 300,00 лв. за адвокатско възнаграждение и 200,00 лв. възнаграждение за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Старозагорския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____